

Lectio Divina segédanyag

Évközi 25. vasárnap

B év - Mk 9,30 - 37

Szentmise evangéliumi szakaszaihoz

Szerkesztési munka végrehajtói:

Biblikus nézőpont:

Asztalos Gábor, Geiszelhardt Sára, Nyúl Viktor,

Liturgikus nézőpont

Mohay Réka

Patrisztikus nézőpont

Görföl Tibor, Haász Rebeka Anna, Rácz Dávid,

Pedagógiai nézőpont:

Csonka Laura, Roszkopf Rita

Szemlélődési nézőpont

Mohay Réka, Rácz Édua Anna

Szerkesztő

Rácz Édua Anna

Tanítóhivatali nézőpont

Révai László,
Szabóné Nagy Katalin

Zenei nézőpont

Csonka Laura, Mohay Réka

Lektori szolgálatot teljesítettetek:

Nyúl Viktor - teljes tartalom áttekintése

+ EVANGÉLIUM Szent Márk könyvéből

Útjukat folytatva átvándoroltak Galileán. De nem akarta, hogy valaki tudjon róla, mert a tanítványait akarta tanítani. Megmondta nekik, hogy az Emberfiát az emberek kezére adják, megölik, de azután hogy megölik, harmadnapra feltámad. Nemigen értették ugyan a szavait, de nem merték kérdezgetni.

Kafarnaumba értek. Amikor már otthon voltak, megkérdezte tőlük: „Miről beszélgettetek az úton?” Hallgattak, mert egymás közt arról tanakodtak az úton, hogy ki nagyobb közülük. Leült, odahívta a tizenkettőt, s így szólt: „Ha valaki első akar lenni, legyen a legutolsó, mindenkinek a szolgája.” Aztán odahívott egy gyereket, közéjük állította, majd ölébe vette, s folytatta: „Aki befogad egy ilyen gyereket az én nevemben, engem fogad be. Aki pedig engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki küldött engem.”

Ezek az evangélium igéi.

1. Lectio – olvasás

1.1. Biblikus vonal

1.1.1. Görög szöveg szó szerinti fordítása

30 Κάκειθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οὐκ ἤθελεν ἵνα τις γνοῖ·

És onnan kijőve áthaladtak Galileán, és nem akarta, hogy valaki megtudja.

31 ἐδίδασκεν γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ὅτι Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ ἀποκτανθεὶς μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀναστήσεται.

Ugyanis tanította a tanítványait, és mondta nekik: „Az Emberfia emberek kezébe adatik át, és meg fogják ölni őt, és miután megöletett, három nap múlva fel fog támadni.”

32 οἱ δὲ ἠγνόουν τὸ ῥῆμα, καὶ ἐφοβοῦντο αὐτὸν ἐπερωτῆσαι.

De nem értették a jövendölést, és féltek megkérdezni őt.

33 Καὶ ἦλθον εἰς Καφαρναοῦμ. καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ γενόμενος ἐπηρώτα αὐτούς, Τί ἐν τῇ ὁδῷ διελογίζεσθε;

És Kafarnaumba mentek. És amikor a házban volt, megkérdezte őket: „Mit tanakodtatok az úton?”

34 οἱ δὲ ἐσιώπων· πρὸς ἀλλήλους γὰρ διελέχθησαν ἐν τῇ ὁδῷ τίς μείζων;

De hallgattak, ugyanis egymással arról beszélgettek az úton, hogy ki a nagyobb?

35 καὶ καθίσας ἐφώνησεν τοὺς δώδεκα καὶ λέγει αὐτοῖς, Εἴ τις θέλει πρῶτος εἶναι, ἔσται πάντων ἔσχατος καὶ πάντων **διάκονος**.

És leülve magához szólította a tizenkettőt, és mondja nekik: „Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki közül a legutolsó, és mindenkinek a **szolgája!**”

36 καὶ λαβὼν παιδίον ἔστησεν αὐτὸ ἐν μέσῳ αὐτῶν καὶ **ἐναγκαλισάμενος** αὐτὸ εἶπεν αὐτοῖς,

És egy gyermeket fogva közéjük állította őt, és **átölelve** őt mondta nekik:

37 Ὃς ἂν ἐν τῶν τοιούτων παιδίων δέξηται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται· καὶ ὃς ἂν ἐμὲ δέχηται, οὐκ ἐμὲ δέχεται ἀλλὰ τὸν ἀποστείλαντά με.

„Aki ilyen gyermekek közül befogad egyet az én nevemben, engem fogad be: és aki engem fogad be, nem engem fogad be, hanem azt, aki engem küldött.”

1.1.2. Legfontosabb magyar fordítások

Nova Vulgata

Szent István Társulati Biblia

Jeromos fordítás

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

³⁰Et inde profecti peragrabant Galilaeam; nec volebat quemquam scire.

³⁰Útjukat folytatva átvándoroltak Galileán. De nem akarta, hogy valaki tudjon róla,

³⁰Ezután eltávoztak onnan és átmentek Galileán; ő azonban nem akarta, hogy valaki megtudja ezt.

³⁰Útjukat folytatva, keresztülmentek Galileán. De nem akarta, hogy valaki is megtudja,

³⁰És onnét kimenvén, Galileán mennek vala át; és nem akará, hogy valaki megtudja.

³⁰Továbbindulva keresztülmentek Galileán, de nem akarta, hogy felismerje őt valaki,

³¹Docebat enim discipulos suos et dicebat illis: “ Filius hominis traditur in manus hominum, et occident eum, et occisus post tres dies resurget ”.

³¹mert a tanítványait akarta tanítani. Megmondta nekik, hogy az Emberfiát az emberek kezére adják, megölik, de azután hogy megölik, harmadnapra feltámad.

³¹Oktatta ugyanis tanítványait, és elmondta nekik, hogy az Emberfiát az emberek kezébe adják, megölik őt, de miután megölték, harmadnapra feltámad.

³¹mert tanítványait akarta oktatni. Így szólt hozzájuk: „Az Emberfia emberek kezére kerül és megölik, de halála után harmadnapra föltámad.”

³¹Mert tanítja vala tanítványait, és ezt mondja vala nékik: Az embernek Fia az emberek kezébe adatik, és megölik őt; de ha megölték, harmadnapra föltámad.

³¹mert a tanítványait oktatta. Arról beszélt nekik, hogy az Emberfia emberek kezébe adatik, megölik, de miután megölték, három nappal később feltámad.

³²At illi ignorabant verbum et timebant eum interrogare.

³²Nemigen értették ugyan a szavait, de nem merték kérdezgetni.

³²Azok nem értették ezt a beszédet, de nem merték őt megkérdezni.

³²Azok nem értették meg ezeket a szavakat, de nem merték faggatni.

³²De ők nem értik vala e mondást, és féltek őt megkérdezni.

³²Ők nem értették ezt a beszédet, de féltek megkérdezni.

³³Et venerunt Capharnaum. Qui cum domi esset, interrogabat eos: “ Quid in via tractabatis? ”.

³³Kafarnaumba értek. Amikor már otthon voltak, megkérdezte tőlük: „Miről beszélgettetek az úton?”

³³Megérkeztek Kafarnaumba. Amikor már a házban volt, megkérdezte őket: »Miről beszélgettetek az úton?«

³³A tanítványok versengése. Kafarnaumba érkeztek. Hazatérve megkérdezte őket: „Miről beszélgettetek útközben?”

³³És elméne Kapernaumba. És odahaza megkérdezé őket: Mi felett vetekedtetek egymással az úton?

³³Megérkeztek Kafarnaumba. Amikor már a házban volt, megkérdezte tőlük:

– Miről vitatkoztatok útközben?

³⁴At illi tacebant. Siquidem inter se in via disputaverant, quis esset maior.

³⁴Hallgattak, mert egymás közt arról tanakodtak az úton, hogy ki nagyobb közülük.

³⁴Azok csak hallgattak, mert az úton arról tanakodtak, hogy ki a legnagyobb közülük.

³⁴Azok hallgattak. Útközben ugyanis arról vitatkoztak egymással, hogy ki nagyobb közülük.

³⁴De ők hallgatának, mert egymás között a felett vetekedtek vala az úton, ki a nagyobb?

³⁴Ők azonban hallgattak. Útközben ugyanis arról vitatkoztak egymással, hogy ki a legnagyobb.

³⁵Et residens vocavit Duodecim et ait illis: “ Si quis vult primus esse, erit omnium novissimus et omnium minister ”.

³⁵Leült, odahívta a tizenkettőt, s így szólt: „Ha valaki első akar lenni, legyen a legutolsó, mindenkinek a szolgája.”

³⁵Ekkor leült, odahívta a tizenkettőt, és azt mondta nekik: »Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki közül az utolsó, és mindegyiknek a szolgája.«

³⁵Ő leült, magához hívta a tizenkettőt és így szólt hozzájuk: Aki első akar lenni, az legyen a legutolsó és mindenki szolgája.”

³⁵És leülvén, odaszólitá a tizenkettőt, és monda nekik: Ha valaki első akar lenni, legyen mindenek között utolsó és mindeneknek szolgája.

³⁵Ekkor leült, odahívta a Tizenkettőt, és így szólt hozzájuk:

– Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki között az utolsó, és mindenki szolgája.

³⁶Et accipiens puerum, statuit eum in medio eorum; quem ut complexus esset, ait illis:

³⁶Aztán odahívott egy gyereket, közéjük állította, majd ölébe vette, s folytatta:

³⁶Majd odahívott egy gyermeket, közéjük állította, magához ölelte, és azt mondta nekik:

³⁶Aztán odahívott egy gyermeket, közéjük állította, majd az ölébe vette s így szólt hozzájuk:

³⁶És előfogván egy gyermeket, közéjük állatá azt; és ölébe vevén azt, monda nekik:

³⁶Kézen fogott egy kisgyermeket, és közéjük állította. Átölelte, és ezt mondta nekik:

³⁷“ Quisquis unum ex huiusmodi pueris receperit in nomine meo, me recipit; et, quicumque me susceperit, non me suscipit, sed eum qui me misit ”.

³⁷„Aki befogad egy ilyen gyereket az én nevemben, engem fogad be. Aki pedig engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki küldött engem.”

³⁷»Aki egy ilyen gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be; és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki engem küldött.«

³⁷„Aki befogad egy ilyen gyermeket az én nevemben, engem fogad be. Aki pedig befogad engem, nem engem fogad be, hanem azt, aki küldött.”

³⁷A ki az ilyen gyermekek közül egyet befogad az én nevemben, engem fogad be; és a ki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, a ki engem elbocsátott.

– ³⁷Aki az ilyen kisgyermekek közül egyet is befogad az én nevem miatt, az engem fogad be; és aki engem befogad, az nem engem fogad be, hanem azt, aki küldött engem.

1.1.3. Szöveg behatárolása

A megszállott ifjú meggyógyítását követően (Mk 9,14-29), Márk beszámol Jézusnak és tanítványainak a Galileán át vezető útjukról, amely során az Úr másodszor beszél a rá váró húsvéti eseményekről (Mk 9,30-32), illetve a tanítványok további tanításáról a kafarnaumi otthonukban (Mk 9,33-37).

1.1.4. Szó szerinti értelmezés

Márk ebben az epizódban hangsúlyozni akarja, hogy:

- Jézus külön figyelmet szentel a tizenkét tanítvány tanítására útközben, és odahaza is. Egyedül nekik mondja el nyíltan, hogy mi fog vele történni Jeruzsálemben, illetve első sorban külön őket bátorítja arra, hogy ne a hatalomra törekedjenek, hanem a szolgálat lelkületére. Ez összhangban áll a Mester eredeti szándékával, hiszen azért választotta ki az apostolokat, hogy vele legyenek, hogy megismerjék őt, s csak utána küldi őket az igehirdetésre (Mk 3,13-14; 16,15).
- Az Úr a kereszthalál után fel fog támadni. Vagyis nem a szenvedése, a halálé, hanem az életé az utolsó szó.
- Jézus tanítványa legyen alázatos, ne a hatalomra, hanem a szolgálatra törekedjék. A Mester tanítását fogadja gyermeki bizalommal, s forduljon mindenki felé gyengédséggel, elsősorban a legkisebbek és a kitaszítottak felé.

1.1.5. Kulcsszavak elemzése

διάκονος (*diákonosz*) (Mk 9,35): 'szolga'

A „szolga” kifejezés kétszer fordul elő a Márk-evangéliumban, s mindkét alkalommal Jézus mondja ezt tanítványainak, akik maguk között azon vitatkoznak, hogy ki a nagyobb, ki a tekintélyesebb (Mk 9,35; 10,43). A Mester ezáltal kíván rámutatni arra, hogy annak, aki követni akarja őt, nem a hatalomra, nem a pozícióra kell törekednie, hanem arra, hogy szolgálként, vagyis alázattal a másik javát szolgálja. Ebből a szóból származik a „diakónus” kifejezés is, ami az egyházi rend szentségének az első fokozatát jelöli, emlékeztetve ezzel arra, hogy Jézus tanítványának a Mestert az alázatos szolgálatban is követnie kell.

ἐναγκαλισάμενος (*enánkáliszámenosz*) (Mk 9,36): 'átölelve, átkarolva'

A kifejezés csupán kétszer található meg az Újszövetségben, s mindkét alkalommal Márk evangéliumában (Mk 9,36; 10,16). Ez a szó Jézusra vonatkozik, aki az akkori korban gyakran háttérbe szorított gyermekek felé gyengédséggel fordul, átkarolva, s példának állítva őket. E szép gesztusban megmutatkozik Istennek a kicsinyek felé való megkülönböztetett szeretete. Továbbá az a felhívás is, hogy Jézust lássuk, szolgáljuk és fogadjuk be minden emberben, különösen a legkisebbekben (Mk 9,36-37), illetve, hogy Isten országát gyermeki bizalommal fogadjuk (Mk 10,14-15).

2. Meditáció – elmélkedés

2.1. Patrisztikus vonal

2.1.1. Atyák Bibliája

Mit tett Krisztus Urunk, amikor a tanítványok arról tanakodtak, hogy ki a nagyobb köztük? „Majd odahívott egy gyermeket, közéjük állította, magához ölelte, és azt mondta nekik: „Aki egy ilyen gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be; és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki engem küldött.” Egy gyermeket állított példának. Mit is jelent ez? Viselkedjünk úgy, mint a gyermekek? Nem az életkorra utalt, hanem a gyermek tulajdonságaira. Legyünk olyanok, mint a gyermekek, azaz váljunk olyanokká, akik taníthatók. Akik taníthatók az erényekre, Krisztus követésére, Isten szavára, akik nem akarják ezt a tanulást abbahagyni. Legyünk Isten gyermekei. Tekintsünk úgy Istenre, mint Atyánkra, viseltessünk iránta szeretettel, csodálattal, engedelmisséggel, ahogyan egy gyermek az atyja iránt. Egy gyermek nem aggódalmaskodik. Rábízta magát teljesen a szüleire. Nekünk is hasonlóképpen kell rábízni magunkat Istenre, mint gondviselő Atyánkra. Erre utalva mondta az Úr Jézus: „Ne aggódjatok a holnapért; a holnap majd aggódik önmagáért. Elég a napnak a maga baja.” (Mt 6, 34). Állandó feladat ez keresztény életünkben, hogy az Úr iránti gyermeki lelkületet mindig megőrizzük.

Vö.: Alexandriai Szent Kelemen, *Paedagogus*, V, 16, 1 - 17, 3 (Clemente di Alessandria, *Paedagogus*, V, 16, 1 - 17, 3)

2.2. Tanítóhivatali vonal

2.2.1. Katolikus Egyház Katekizmusa

Krisztus, Isten engedelmes szolgája

565. Jézus nyilvános életének kezdetétől, keresztségétől fogva „Szolga”, aki teljesen a megváltás művének szenteli magát, melyet szenvedésének keresztségével fog beteljesíteni.

„MEGHALT BŰNEINKÉRT AZ ÍRÁSOK SZERINT”

601. Ezt az „Igaz Szolga” (vö. Iz 53,11; ApCsel 3,14) megölésére irányuló isteni tervet az Írás előre hirdette mint az egyetemes megváltás misztériumát, azaz az embereket a bűn rabszolgaságából kiszabadító megváltásét (vö. Iz 53,11-12; Jn 8,34-36). Szent Pál egy hitvallásban, amelyről azt mondja, hogy úgy „kapta” (vö. 1Kor 15,3), megvallja, hogy „Krisztus meghalt a bűneinkért az Írások szerint” (1Kor 15,3). Krisztus megváltó halála egész különlegesen teljesíti be a szenvedő Szolgáról szóló jövendölést (vö. Iz 53,7-8; ApCsel 8,32-35). Maga Jézus életének és halálának értelmét a szenvedő Szolga fényében mutatta meg (vö. Mt 20,28). Föltámadása után az Írásoknak ezt az értelmezését adta az emmauszi tanítványoknak (vö. Lk 24,25-27), majd maguknak az apostoloknak (vö. Lk 24,44-45).

„ISTEN ÉRTÜNK BÜNNÉ TETTE ŐT”

602. Következésképpen Szent Péter az isteni tervbe vetett apostoli hitet így fejezheti ki: „Tudjátok, hogy nem veszendő ezüstön vagy aranyon szabadultatok ki az atyáitoktól rátok hagyományozott értéktelen életmódból, hanem Krisztusnak, a hibátlan és egészen tiszta báránynak a drága vére árán. Ő előre, már a világ teremtése előtt kiválasztatott, de csak az utolsó időkben jelent meg miattatok” (1Pt 1,18-20). Az emberek áteredő bűnt követő bűneinek büntetése a halál (vö. Róm 5,12; 1Kor 15,56). Amikor tulajdon Fiát szolgálta alakjában (vö. Fil 2,7), tudniillik az elesett és a bűn miatt halálra szánt emberség formájában (vö. Róm 8,3) küldte el, Isten „Őt, aki bűnt nem ismert, bünné tette értünk, hogy mi Isten igazságossága legyünk őbenne” (2 Kor 5,21).

603. Jézus nem ismerte az elvetettséget, mintha ő maga vétkezett volna (vö. Jn 8,46). De a megváltó szeretetben, mely őt mindig egyesítette az Atyával (vö. Jn 8,29), Istentől való bűnös eltévelyedtségünkben úgy magára vett bennünket, hogy a nevünkben elmondhatta a kereszten: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” (Mk 15,34). Mivel ennyire hozzánk, bűnösökhöz kötötte őt, Isten „saját Fiát nem kímélte, hanem mindnyájunkért áldozatul adta” (Róm 8,32), hogy „Fia halála által kibéküljünk ... Istennel” (Róm 5,10).

ISTEN A KEZDEMÉNYEZŐ AZ EGYETEMES, MEGVÁLTÓ SZERETETBEN

604. Isten azáltal, hogy a bűneinkért odaadja a Fiát, kinyilvánítja, hogy az ő ránk vonatkozó terve a jóakaró szeretet terve, mely minden érdemünket megelőzi: „Ebben áll a szeretet, nem mintha mi szerettük volna Istent, hanem hogy ő szeretett minket, és elküldte a Fiát engesztelésül a bűneinkért” (1Jn 4,10 vö. 1Jn 4,19). „Isten azonban azzal ajánlja irántunk való szeretetét, hogy amikor még bűnösök voltunk, Krisztus meghalt értünk” (Róm 5,8).

605. Ez a szeretet nem ismer kivételt. Jézus erre az elveszett bárány példázatának záradékában emlékeztetett: „Ugyanígy mennyei Atyátok sem akarja, hogy egy is elveszzen e kicsinyek közül” (Mt 18,14). Állítja, hogy „életét adja, váltságul sokakért” (Mt 20,28). Ez az utóbbi kijelentés nem leszűkítő értelmű: az emberiség egészét állítja szembe a Megváltó egyetlen személyével, aki odaadja magát, hogy megmentse azt (vö. Róm 5,18-19). Az Egyház az apostolok nyomán (vö. 2Kor 5,15; 1Jn 2,2) tanítja, hogy Krisztus kivétel nélkül minden emberért halt meg: „Nincs, nem volt és nem lesz olyan ember, akiért (Krisztus) ne szenvedett volna” (vö. Quiersy-i Zsinat 853-ban: De libero arbitrio hominis et de praedestinatione, 4. kánon: DS 624).

Krisztusban a szolgálat uralkodást jelent

786. Végül Isten népe részesedik Krisztus királyi feladatköréből is. Krisztus a maga királyságát azáltal gyakorolja, hogy halálával és föltámadásával minden embert magához vonz (vö. Jn 13,32). Krisztus, a mindenség Királya és Ura mindenki szolgájává lett, mert „nem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy ő szolgáljon másoknak, és odaadja az életét, váltságul sokakért” (Mt 20,28). A keresztény számára neki „szolgálni uralkodást jelent” (LG 36.); az Egyház főként „a szegényekben és a szenvedőkben ismeri föl szegény és szenvedő Alapítójának képmását” (LG 8.). Isten népe a maga „királyi méltóságát” azzal valósítja meg, hogy hivatásának megfelelően Krisztussal együtt szolgál.

„Mindazokat, akik Krisztusban újjászülettek, a keresztlele királlyá teszi, a Szentlélek kenete pedig pappá szenteli. Ezért minden szellemi és lelki keresztyéneknél tudnia kell - eltekintve a mi hivatalunk sajátos feladataitól -, hogy királyi nemzetségből származik és papi kötelezettségei is vannak. Mi más volna annyira királyi, mint hogy az Istennek engedelmes lélek uralkodik a testén? És mi más volna annyira papi feladat, mint az Úrnak a tiszta lelkiismeretét és a jámborság szeplőtelen áldozatát a szív oltárán följánlani?” (Nagy Szent Leó: Sermo 4, 1: CCL 138, 16, 17 /PL 54, 149/)

A szolgálati papság szolgálat

1547. A püspökök és papok szolgálati vagyis hierarchikus papsága és az összes hívő általános papsága, jóllehet „mindegyik a maga sajátos módján, részesedik Krisztus egyetlen papságában” (LG 10.) „lényegük szerint” különböznek, bár „egymáshoz vannak rendelve” (LG 10). Milyen értelemben? Míg a hívők általános papsága a keresztségi kegyelemnek, a hit, a remény és a szeretet életének, valamint a Lélek szerinti élet gyarapodásában valósul meg, addig a szolgálati papság az általános papság szolgálatában áll, és az összes keresztyének keresztségi kegyelmének kibontakoztatására irányul. Egyike azon eszközöknek, melyekkel Krisztus szüntelenül építi és vezeti a maga Egyházát. Éppen ezért egy külön szentséggel, az egyházi rend szentségével adják át.

1551. Ez a papság szolgálati. „Az a hivatal pedig, amelyet az Úr népe pásztoraira rábízott, igazi szolgálat.” (LG 24.) Teljes egészében Krisztusra és az emberekre irányul. Teljesen Krisztustól és az egyetlen papságtól függ, s az emberekért és az egyházi közösség javára van. Az egyházi rend szentsége „szent hatalmat” közvetít, mely nem más, mint Krisztus hatalma. E tekintély gyakorlásának Krisztus példájához kell igazodnia, aki szeretetből utolsóvá és mindenki szolgájává lett (vö. Mk 10,43-45; 1Pt 5,3). „Így tehát joggal mondta az Úr, hogy a nyájról való gondoskodás az iránta érzett szeretet bizonyítéka.” (Aranyszájú Szent János: De sacerdotio 2, 4: SC 272, 118 /PG 48, 635/; vö. Jn 21,15-17)

2.2.2. Pápai gondolatok

Ferenc pápa: Üzenet az elvándorlók és menekültek 103. világnapjára
A sérülékeny és hangtalan kiskorú vándorlók

Kedves Testvérek!

„Aki befogad egy ilyen gyereket az én nevemben, engem fogad be. Aki pedig engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki küldött engem” Mk 9,37; vö. Mt 18,5; Lk 9,48; Jn 13,20). Az evangélisták ezekkel a szavakkal emlékeztetik a keresztyén közösségeket Jézus egyszerre lelkesítő és elkötelezettségre buzdító tanítására. Ez a tanítás kijelöli az utat, amely a legkisebekkel kezdődik, a befogadás dinamikáján át halad és az Üdvözítő segítségével biztosan Istenhez vezet. Az út megvalósulásának szükséges feltétele tehát éppen a befogadás, ami abból áll, hogy Isten egy lett közülünk, Jézusban gyermekként jött közénk, mi pedig megnyílunk előtte a reményt adó hitben, szeretettel fordulunk a legkisebbek és leggyengébbek felé és segítjük őket. Ez a három – a hit, remény és szeretet szoros kapcsolatban áll az irgalmasság testi és lelki cselekedeteivel, amint ezt az utóbbi Rendkívüli Szentév során újra felfedeztük.

Az evangélisták ugyanakkor rámutatnak azok felelősségére is, akik az irgalmasság ellen vétnek: „aki megbotránkoztat csak egyet is ezek közül a kicsik közül, akik hisznek bennem, jobban járna, ha malomkövet kötnének a nyakába és a tenger fenekére vetnék” (Mt 18,6; vö. Mk 9,42; Lk 17,2). Hogyan is felejtkezhetnénk meg erről a szigorú figyelmeztetésről, amikor arra a kegyetlen kizsákmányolásra gondolunk, amelyet a gátlástalan emberek művelnek annyi sok gyermek kárára, miközben prostitúcióra és pornográfiára, rabszolgamunkára és katonáskodásra kényszerítik a fiatalokat és gyerekeket, kábítószer-kereskedelemben, illetve a bűnözés egyéb formáiba keverik bele őket, vagy arra csábítják és ösztönzik őket, hogy elmeneküljenek a háborús konfliktusok és üldözések elől, kiteve magukat az elmagányosodás és elhagyatottság veszélyének?

Ezért a Vándorlók és Menekültek Világnapja alkalmával szívem különös vágya, hogy főleg a kiskorú és egészen egyedül vándorló gyermekekre irányítsam a figyelmet, és felszólítsak mindenkit, hogy gondoskodjon ezekről a gyerekekről, akik háromszorosan is védtelenek: egyrészt, mert kiskorúak, másrészt, mert idegenek, és harmadszor, mert védtelenek, amikor különböző okokból kifolyólag kénytelenek hazájuktól távol élni és nélkülözni a családi fészek melegét.

Napjainkban a migrációs jelenségek nem korlátozódnak csupán földünk egyes térségeire, hanem megtalálhatók minden kontinensen és egyre inkább okoznak világméretű drámai problémákat. Nem csak azokról a személyekről van itt szó, akik tisztességes munkát és jobb megélhetést keresnek, hanem azokról a férfiakról és nőkről, öregekről és gyerekekről is, akik otthonaik elhagyására kényszerülnek, abban a reményben, hogy megmenthetik az életüket és másutt békét és biztonságot találnak. Mindenekelőtt a kiskorúak azok, akik drágán megfizetik annak a kivándorlásnak az árát, amelyet majdnem mindig az erőszak, a nyomor, a környezeti viszonyok idéznek elő, miközben mindezekhez még a globalizáció negatív hatásai is társulnak. A könnyű és gyors meggazdagodás féktelen hajszolása magával hozza az olyan csapásként sújtó abnormális tévelygések terjedését is, mint a gyermek-kereskedelem, a kiskorúak kizsákmányolása és a velük való visszaélés, és általában véve, mindazok a gyerekekkel kapcsolatos jogfosztások, amelyeket a Gyermek jogairól szóló Nemzetközi Egyezmények büntetnek.

A gyermekornak, sajátos érzékenysége miatt, megvannak az egyedi és nélkülözhetetlen követelményei. A gyermeknek mindenekelőtt joga van egy egészséges és védett családi környezetre, amelyben apja és anyja irányítása és példája szerint fejlődhet; aztán a gyermek joga és kötelessége, hogy megfelelő nevelésben részesüljön, mindenekelőtt a családban és az iskolában is, ahol személyiséggé fejlődhet, saját jövőjének és mindenkori nemzetének tevékeny és vezető építőjévé válhat. Valójában, a világ számos vidékén még ma is csupán kevesek privilégiuma az, ha már valaki elemi módon megtanulhat írni, olvasni és számolni. Ezen kívül minden kiskorúnak joga van ahhoz, hogy játszhasson és felüdüljön a szabadidőben; röviden, joga van ahhoz, hogy gyermek lehessen.

A migránsok között azonban a gyermekek képezik a legsérülékenyebb csoportot, hiszen megjelenve a világban alig észrevehetőek és hangtalanok. Bizonytalan helyzetük, valamint a hiányzó dokumentumok megakadályozzák őket abban, hogy a világ tudomást szerezzen róluk; felnőtt kísérők hiányában hangjukat sem hallathatják és meghallgatást sem nyernek. Így a kiskorú vándorlók könnyen az emberi nyomorúság legmélyebb szintjére süllyednek, ahol

aztán a törvénytelenység és erőszak pusztító tüze hamar elemészti nagyon sok ártatlan gyermek jövőjét és már nagyon nehéz szétszaggatni a velük való visszaélések szövevényes hálózatát.

Hogyan válaszoljunk e valóság kihívására?

Mindenekelőtt tudatosítanunk kell, hogy a migráció jelensége elválaszthatatlan az üdvösség történelmétől, sőt, ennek részét képezi. A jelenség ugyanis kapcsolatban áll Isten parancsával: „A jövevényhez ne légy kegyetlen és ne sanyargasd, hiszen ti is jövevények voltatok Egyiptom földjén” (Kiv 22,20); „Szeressétek (tehát ti is) a jövevényt, mert ti is jövevények voltatok Egyiptom földjén” (MTörv 10,19). A migráció jelensége az idők jele, egy olyan jel, amely az isteni gondviselés művéről beszél a történelemben és az emberi közösségben, miközben az emberiség egységére utal. Az Egyház egyáltalán nem hagyja figyelmen kívül a migrációs problematikát, sem a vele kapcsolatos gyakori drámákat és tragédiákat, még kevésbé azokat a nehézségeket, amelyek a vándorlók méltó befogadásával járnak együtt, de mégis arra bátorít, hogy e jelenségekben is ismerjük fel Isten tervét, abban a biztos meggyőződésben, hogy a keresztények közösségében senki sem idegen és ez a közösség magához ölel mindenkit: „Minden nemzetből, törzsből, népből és nyelvből” (Jel 7,9). Mindenki értékes ember, az emberek értékesebbek a tárgyi dolgoknál, sőt, minden intézmény értékét aszerint ítélik meg, hogy miként bánik az étellel és az ember személyi méltóságával, főleg amikor ez a személy olyan sérülékeny helyzetbe kerül, mint a kiskorú vándorlók.

Ezen felül rá kell mutatni a védelemre, az integrációra és a tartós megoldásokra.

Először is minden lehetséges intézkedéssel biztosítani kell a kiskorú vándorlók oltalmát és védelmét, hiszen „ezek a fiatal fiúk és lányok gyakran fejezik be életüket az utcán, teljesen elhagyottan, azon gátlástalan kizsákmányolók áldozataként, akik nagyon gyakran teszik őket a fizikai, az erkölcsi és a szexuális erőszak tárgyává” (XVI. Benedek pápa üzenete az Elvándorlók és Menekültek Világnapjára 2008-ban).

Egyébként, néha nagyon nehéz meghúzni a határvonalat a migráció és az emberkereskedelem között. Sok tényező segíti az olyan körülmények kialakulását, amelyben a vándorlók, jelesen a kiskorúak sebezhetővé válnak: a szegénység és a túléléshez szükséges eszközök hiánya – amihez a média által keltett irreális elvárások is társulnak –; az alacsony fokú iskolázottság; a vendéglátó ország törvényeinek, kultúrájának és gyakran nyelvének nem ismerése. Mindez fizikai és pszichológiai kiszolgáltatottságba taszítja őket. A gyermekek kizsákmányolásának és a velük való visszaéléseknek legfőbb mozgatója a kereslet. Ha a megfelelő szervek a jövőben nem találják meg a módját annak, hogy szigorúbban és hatékonyabban lépjenek fel az ilyen haszonélvezőkkel szemben, akkor nem fogják tudni felszámolni a kiskorú áldozatokat szedő rabszolgaság sokféle formáját sem.

Ezért szükség van arra, hogy a bevándorlók, már csak a gyermekeik jobb jövőjének érdekében is, egyre szorosabban együttműködjenek az őket befogadó közösséggel. Nagy hálával tekintünk azokra az egyházi és civil szervezetekre és intézményekre, amelyek szívós elkötelezettségük folyamán nem sajnálják felajánlani sem anyagi eszközeiket, sem idejüket annak érdekében, hogy a kiskorúakat megóvják a különböző visszaélésektől. Az is fontos, hogy megteremtjük az átfogó és egyre hatékonyabb együttműködés rendszereit, amelyek nem csak az információk kicserélésére támaszkodnak, hanem biztosítják a gyors és hatékony

közbelépésre képes hálózatok erősítését is. Mindezek mellett nem szabad alábecsülni azt sem, hogy az egyházközségek rendkívüli ereje éppen akkor nyilvánul meg leginkább, amikor a hívők egyek az imában és testvéri közösséget alkotnak.

Másodszor szorgalmazni kell a vándorló gyermekek és serdülők integrációját. Ez teljesen a felnőttek közösségének a függvénye, hiszen az anyagi, pénzügyi eszközök hiányosságai nagyon gyakran megakadályozzák a megfelelő programok alkalmazását, amelyek fiatalok befogadásával, gondozásával és beilleszkedésével foglalkoznak. Ahelyett, hogy szorgalmaznák a kiskorú vándorlók szociális integrációját, vagy terveket készítenének a biztos és segélyezett hazatelepítésükre, többfelé csupán beutazásuk megakadályozásán fáradoznak, megkönnyítve ezáltal belekapcsolódásukat az illegális hálózatokba; vagy egyszerűen visszaküldik őket saját hazájukba, meg sem bizonyosodva afelől, hogy ez valóban „felsőbb érdeküket” szolgálja.

Még súlyosabbá válik a kiskorú vándorlók helyzete akkor, ha irregularitásba kerülnek, vagy bűnszervezetek hálózák be őket. Ilyenkor gyakran fogházba kerülnek. Nem ritkán előfordul ugyanis, hogy letartóztatják őket, és mivel pénzük sincs, sem az óvadékot, sem hazautazásuk költségeit nem tudják kifizetni, hosszú időre fogságba kerülhetnek, kitéve mindenféle visszaélésnek és erőszaknak. Az ilyen esetekben jóllehet az államok joga, hogy szabályozzák a migrációs áramlatokat és megvédelmezzék a nemzeti közösség javát, de ugyanakkor az is az államok kötelessége, hogy megoldásokat találjanak a kiskorú vándorlók ügyében és törvényesítsék helyzetüket. Az államnak gondosan kell őrködni a kiskorúak emberi méltósága fölött és igényeik kielégítésére is törekednie kell, ha nekik már senkijük sincs; de az egész család javát és a szülők igényeit is szem előtt kell tartani, segítve őket.

Mindenesetre alapvető igény, hogy érvényre jussanak a megfelelő nemzeti eljárások és az egyezményeken alapuló együttműködési tervek a kibocsátó és befogadó országok között, a kiskorúakra nehezedő kényszerű emigráció kiváltó okainak felszámolása érdekében.

A harmadik helyen nyomatékosan felszólítok mindenkit, hogy keressen és alkalmazzon tartós megoldásokat. Mivel itt egy nagyon összetett jelenségről van szó, a gyökereknél kell elkezdni a kiskorú vándorlók kérdésének kezelését. A probléma kiváltó okai közé tartoznak: a háborúk, az emberi jogok megsértése, a korrupció, a szegénység, az ökológiai egyensúly megbomlása és a környezeti katasztrófák. Elsőként a gyerekek szenvednek miattuk, akik olykor testi és ezt kísérő erkölcsi és pszichikai kínzásoknak és erőszaknak vannak kitéve, amelyek majdnem mindig kitörölhetetlen nyomokat és sérüléseket hagynak bennük.

Ezért feltétlenül szükség van arra, hogy a vándorlók származási országaiban szembenézzenek a kivándorlás kiváltó okaival. Első lépésként ez megköveteli, hogy az egész nemzetközi közösség felvállalja a menekülésre kényszerítő konfliktusok és erőszakos cselekmények felszámolását. Ezen kívül szükséges egy hosszú távú tervezés, amely képes megfelelő programokat kidolgozni a nagy igazságtalanságoktól és instabilitástól sújtott területekre vonatkozóan, hogy ott is mindenkinek biztosítani lehessen egy olyan komoly és hiteles fejlődést, amely elősegíti minden gyermek, az emberiség reménysége javát.

Végül azokhoz szeretnék szólni, akik a gyermekek és a fiatalok oldalán állnak és őket segítve együtt haladnak velük: nekik szükségük van az értékes segítségetekre, mint ahogyan az Egyháznak is szüksége van rátok; és az Egyház támogatja az általatok végzett komoly szolgálatot. Ne fáradjatok bele abba, hogy bátran és életetek jó példájával tanúsítsátok az evangéliumot, amely arra hív benneteket, hogy felismerjétek és befogadjátok a legkisebb és legsérülékenyebb emberekben jelen levő Úr Jézust.

A Názáreti Szent Család oltalmába ajánlom a kiskorú vándorlókat és családjukat, közösségeiket és mindenkit, akik segíti őket; a Szent Család vigyázzon mindnyájatokra és legyen veletek életetek útján. Imáimhoz csatoltan apostoli áldásomat adom rátok.

Vatikán, 2016. szeptember 8., a Boldogságos Szűz Mária születésének ünnepén.

FERENC

2.3. Pedagógiai vonal:

2.3.1. Tantörténetek

„Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki közül az utolsó, és mindegyiknek a szolgája.” (Mk 9,36)

Bruno Ferrero – A szerzetes és a rabló

Volt egyszer egy szerzetes. Egy apró természetű szerzetes, aki nagy szegénységben, egyedül éldégt egy sivatagi kunyhóban. Imádkozással töltötte az idejét, a betevőre valóját pedig azzal kereste meg, hogy pálmalevelekből kosarakat és kalapokat font. Sokan jártak hozzá a városból, hogy elpanaszolják neki bűnjukat-bajukat, ő pedig megpróbált segíteni és tanácsot adni nekik.

A kis szerzetes durva vászonból készült ruhát hordott, kenyér és víz volt a tápláléka, semmi egyebe sem volt, egyetlen kincsén, egy különleges könyvön kívül, amit nap mint nap olvasgatott.

Egy napon egy rabló rontott be szélvészént a szerzetes kunyhójába. Egy gonosz, marcona rabló. Tömött, borzas szakállal volt és éles, fenyegető kardja.

- Ide a kincsedet! – ordította.

A kis szerzetes átadta neki egyetlen, drága könyvét, és szomorúan nézte, ahogy a rabló magával viszi azt.

Amikor a rabló beért a városba, nyomban berohant egy kereskedő üzletébe, és minden különösebb teketória nélkül megkérdezte tőle ennek a rendkívüli könyvnek az értékét.

- De hiszen én semmit sem értek a könyvekhez – panaszkolta a kereskedő.

- Pénzre van szükségem! Sokra! Mondd meg, mennyit ér ez a könyv és én eladom neked.

- Fogalmam sincs - hebegte a kereskedő a könyvet lapozgatva. – De ismerek valakit, aki ért hozzá, egy igazi szakértőt. Hagyd itt nálam a könyvet egy-két napra, és megkérdezem őt.

- Rendben! – morrantotta a rabló, kihúzva a kardját. – Két nap múlva visszajövök. Addigra a könyv mindenképpen itt legyen!

Aznap este, a bolt bezárása után a kereskedő öszvérre kapott, megsarkantyúzta, és a sivatagba indult. Kilométereken keresztül lovagolt, míg csak el nem érte a kis kunyhót, benne a kis szerzetessel.

- Van nálam egy könyv – magyarázta. – Egy nagydarab, tömött szakállú férfi jött el hozzám. El akarja adni a könyvet. Meg tudod mondani nekem, hogy mennyit ér?

Azzal kihúzta a könyvet a táskájából és megmutatta a szerzetesnek.

A kis szerzetes szemügyre vette a könyvet. Nem is képzelte, hogy ilyen hamar viszontlátja egyetlen kincsét. De nem kiáltott fel: „Az enyém!”, és nem szegezte ujját a kereskedőre: „Az az ember tolvaj!”.

Nem. Mindössze ennyit mondott:

- Ennek a könyvnek nagyon nagy az értéke. Legalább egy évi keresetet ér.

A kereskedő elbúcsúzott és visszament a városba.

Mint a szélvész

Amikor a rabló megjelent, az arckifejezése még kegyetlenebb volt, mint máskor.

- No, akkor, mondd meg nekem – mennydörögte –, mennyit ér a könyvem?

- Rengeteget! – mosolygott a kereskedő. – Legalább egy évi fizetést!

A bandita egy kicsit felvidult.

- Csodálatos! – vigyorgott gonoszul. – És honnan tudod ilyen biztosan?

- Egyszerű – magyarázta a kereskedő. – Van egy kis szerzetes, aki a sivatagban él, egy kis kunyhóban. Ő mindent tud a könyvekről. Elvittem hozzá és megmutattam neki.

A rabló kedve megint elborult.

- Egy kis szerzetes? ... A sivatagban? – dadogta.

- Pontosan!

- És megmondtad neki, hogy ki akarja eladni a könyvet?

- Egy nagydarab, tömött szakállú ember: ezt mondtam neki.

- És a szerzetes semmit sem mondott a könyvről? Semmit sem mondott rólam?

- Semmit. Miért?

- Csak úgy – hazudta a rabló. – Csak a beszéd kedvéért.

Azzal felkapta a könyvet, majd sietve és dühösen elhagyta az üzletet. Lovára kapott és visszament a sivatagba. Lovagolt, lovagolt, meg sem állt egészen a kis kunyhóig.

- Mit jelentsen ez? – rontott be üvöltve a kunyhóba, akár egy fergeteg. – Feljelenthető volna és engem letartóztattak volna. Miért nem szóltál semmit?

- Mert már megbocsátottam neked – válaszolta a szerzetes.

- Megbocsátottál nekem? – kiáltotta a rabló. – Megbocsátottál? – csuklott el a hangja.

- Soha senki nem bocsátott még meg nekem! – majdnem suttogott. – Engem gyűlöltek, üldöztek, kergettek, száműztek, elítéltek. De soha nem bocsátottak meg nekem, soha!

Abban a percben a rabló hatalmas szívében valami megváltozott.

Előhúzta zsákjából a könyvet és visszaadta a szerzetesnek:

- A tiéd!

A kis szerzetes elmosolyodott és megköszönte a rablónak. Azután pedig meghívta, hogy maradjon ott a kunyhóban, hogy tanuljon még többet a megbocsátásról és a szív békéjéről.

Nem sokkal később, a rablóból nagydarab, tömött szakállú szerzetes lett, aki boldog volt, ha megoszthatta másokkal azt a keveset, amije volt.

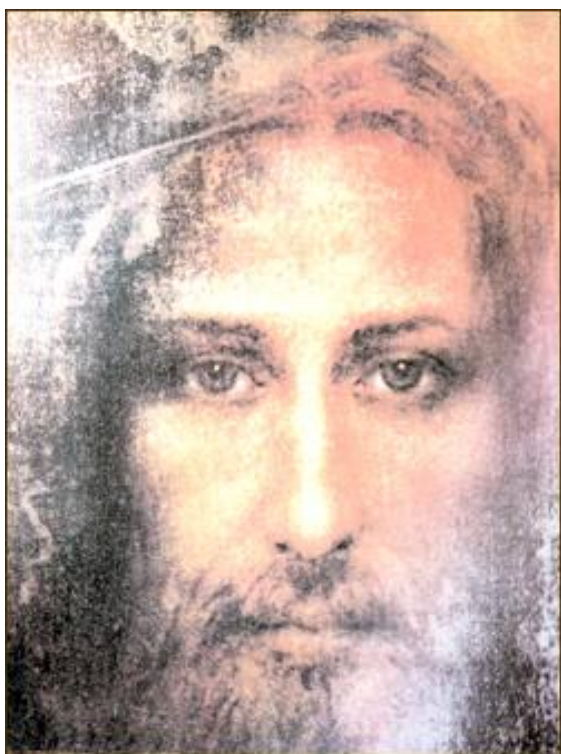
A szerzetes megbocsátása összezavarja a rabló erőszakos és hatalmaskodó világát. Felvillantja előtte az élet egy másik dimenzióját: azt, amelyik nem az erőszaké, hanem a szereteté. A megbocsátás megtöri a gyűlölet és a harag körét, amelyek ma sokakat fogva tartanak.

Forrás: Bruno Ferrero – Istenről szóló történetek, Don Bosco Kiadó, Budapest, 2016, 90-93.o.

Kép forrása: <https://hu.depositphotos.com/5728060/stock-photo-hermit-cottage.html>

Bruno Ferrero: Olykor elég egy napsugár

Jézus arca

Szicíliaiban Epifanio szerzetes egy nap felfedezte magában Isten ajándékát, azt a képességet, hogy gyönyörű szép ikonokat tud festeni. Valami olyasmit akart festeni, ami élete remekműve lehetett volna: Jézus arcát. De vajon hol talál olyan modellt, aki képes kifejezni egyszerre a szenvedést és az örömet, a halált és a feltámadást, az istenit és az emberit? Epifanio attól kezdve nem nyugodott, útnak indult, egész Európát végigkutatva, de senkit nem talált. Nem volt olyan modell, akiről mintát vehetett volna Jézus arcához. Egyik este úgy aludt el, hogy a zsoltár szavait ismételte: A te arcodat keresem Uram. Ne rejtsd el előlem a te arcodat. Álmodott is: egy angyal visszavitte azokhoz, akikkel találkozott és minden arcból megmutatott neki egy részletet, amely azt az arcot Jézuséhoz tette hasonlóvá: például egy fiatal asszony öröme, egy gyermek ártatlansága, egy paraszt ereje, egy beteg

szenvedése, egy elítélt félelme, egy anya jósága, egy árva ijedelme, egy bíró szigorúsága, egy bohóc vidámsága, egy gyóntatópap irgalma, vagy egy leprás bekötözött arca. Epifanio visszatért a kolostorába és nekifogott a munkának. Egy év múlva kész lett Krisztus arcképe és Epifanio bemutatta azt az apátnak és a barátoknak, akik megdöbbenek és térdre estek. Krisztus arca gyönyörű volt, megható, tekintete egyenesen az ember lelkébe látott. Hiába kérdezték Epifaniót, nem tudták meg, hogy ki ült neki modellt. Ne egy ember arcában keressétek Krisztusét, hanem minden ember arcában fedezzétek fel Krisztus képmásának egy kis részletét!

Forrás: https://www.plebانيا.net/hittanterem/?op=view&k_id=172

Kép forrása: https://juharizsuzsanna.blog.hu/2014/04/19/megvalaszolatlan_kerdesek_jezusrol

2.3.2. Evangélium témáját feldolgozó vers

„Ha valaki első akar lenni, legyen mindenki közül az utolsó, és mindegyiknek a szolgája.” (Mk 9,36)

Krisztus Benned

Ha már látod a gyengében az erőt,
Haragban a mosolygást,
Átok helyett áldást,
Az irigyben jóindulatot,
Benned Krisztus fénye ragyog.
Ha már látod betegben a gyógyulást,
Vak szem helyett látást,
Szorongásban szabadulást,
Sírásban a vigasztalást.
Te már Krisztus szemével láatsz!
Skarlátvörös bűnök helyett érzed
A hófehér szentséget,
Fájdalom helyett kegyelmet,
S ha már ellenséged is szereted,
Krisztus benned kiteljesedett.

Forrás: www.jonas.magveto.sk/menu-bal/keresztynversekgyujtemenye/keresztynversekgyujtemenye/Imreh_Orsolya.htm

Nagy Sándor - A hídon át

Hidd és tudd a csodát,
mert mindig van tovább!
Isten országa lesz a hazád,
kövesd Krisztus szavát.

Istent szeresd, Ő ennyit kért,
az értelem szavakból ért.
Érted hullt az ártatlan vér,
földi pályád egy nap véget ér.

Higgy és soha ne félj,
mindig a Szentlélekben élj!
Az utadat elkészítették rég,
hisz rád ragyog az ég.

Nyugovóra Jézussal térj,
egy napon a hídon által érsz.
Igen, a túloldal a cél,
a test marad, a lélek él.

Forrás: http://www.jonas.magveto.sk/menu-bal/keresztyenversekgyujtemenye/keresztyenversekgyujtemenye/Nagy_Sandor_MA.htm

2.5. Kérdések az evangéliumhoz

Hatalomra vagy szolgálatra törekszem-e?

Milyen az én gyermeki lelkületem Isten iránt?

3. Oratio – imádság

3.1. A szentmise első könyörgése

Mennyei Atyánk, te az isten- és emberszeretet parancsában foglaltad össze szent törvényedet. Add, hogy parancsaidat megtartva eljussunk az örök életre. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké.

3.2. Szerzetes közösségek imája:

Mennyei Atyám, Jézus nevében kérlek, küldd el Szentlelkedet, hogy tanítványi életemet egyre inkább a remény, a szolgálat, a befogadás, s a gyermeki bizalom és gyengédség jellemezze. Amen.

Nyúl Viktor atya

4. Condivisio – megosztás

4.1. Örömhír megfogalmazások

Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

Jézus legyőzte a halált, tehát a halál után van feltámadás! E biztos remény adjon új lendületet nekem is!

Isten gyermekeként akar szeretni.

5. Actio, operáció – tettekre váltás

5.1. Tanúságtétel megfogalmazások

Engem ez az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

Az Úr engem is tanít minden nap. Fogadjam tanítását gyermeki bizalommal!

Sose szakítsam el magam az Úr atyai szeretetétől.